

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Ing. P. K.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Ing. Z. Š., obecným zmocněncem
bytem X

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před tvrzeným nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje ve faktické nečinnosti žalovaného zahájit správní řízení se Společenstvím vlastníků domu X (dále též „společenství“), IČ X. V podané žalobě se žalobce domáhal tohoto výroku:
„1. Vyrozumění Úřadu pro ochranu osobních údajů č. j. UOOU-01422/21-6 ze dne 19. 5. 2021 se zrušuje.
2. Soud zavazuje Úřad pro ochranu osobních údajů, aby náležitě a srozumitelně vyložil způsob prokazování zákonnosti zpracování osobních údajů zpracovávaných v režimu čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení GDPR, a to po lhůtě stanovené podle čl. 5 odst. 1 písm. e).
3. Soud zavazuje Úřad pro ochranu osobních údajů, aby se stížností žalobce ze dne 8. 3. 2021 opakovaně zabýval, aby řádně vypořádal všechny námitky žalobce tak, jak je ve své stížnosti uvedl.“
2. V podání ze dne 21. 7. 2021 žalobce požadovaný petit upřesnil a uvedl, že „doplňuje tyto své žalobní návrhy o tento návrh: **Soud přikazuje Úřadu pro ochranu osobních údajů, aby ve věci**

stížnosti žalobce ze dne 8. 3. 2021 zahájil řízení se Správcem (Společenství vlastníků domu X) pro důvodné podezření, že Správce neprokázal, že mu vznikly ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ od 9. 10. 2016 jakékoliv závažné oprávněné důvody ke zpracování (archivaci) kamerového záznamu žalobce, pořízené podle tvrzení Správce dne 9. 10. 2016.“ (tučné zvýraznil žalobce, pozn. soudu).

3. V žalobě uvedl žalobce, že dne 8. 3. 2021 podal žalovanému stížnost na společenství jako na správce osobních údajů, z důvodu zpracování kamerového záznamu s osobními údaji žalobce v rozporu s účelem zpracování, ke kterému došlo poprvé dne 9. 10. 2016 a následně po dobu více než 4 roky. Žalovaný vyrozuměním ze dne 19. 5. 2021 č. j. UOOOU-01422/21-6 stížnost odmítl a věc odložil s tím, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, aniž by se zabýval důvody stížnosti. Žalovaný uvedl, že vyzval společenství, aby si ověřilo plnění povinností správce podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů), (dále též „GDPR“). Tento postup, kdy žalovaný vyzval společenství, jako subjekt podezřelý ze spáchání přestupku, aby si sám ověřil, zda přestupek nespáchal, a pak bez dalšího převzal jeho vyjádření, považuje žalobce v rozporu se zásadami správního řízení a vyšetřování přestupkových a trestních skutků. Žalovaný neobjasnil, kdy je zpracování osobních údajů v režimu oprávněných zájmů správce zákonné a kdy není, jakým způsobem společenství mělo jednat podle čl. 21 odst. 1 GDPR, zda oprávněnými důvody disponuje a zejména, zda jakékoliv oprávněné důvody ke zpracování osobních údajů vznikly. Žalovaný nevyzval společenství, aby mu doložilo, zda vůči žalobci namítlo jakékoli protiprávní jednání, či zda na žalobci začalo vymáhat škodu, nebo zda údajné protiprávní jednání žalobce oznámilo orgánům veřejné moci, ačkoliv to žalobce ve stížnosti žalovanému navrhl. Žalovaný neposoudil, zda ke stížnosti přiložený kamerový záznam obsahuje jakýkoli incident, tj. protiprávní jednání (vloupání, krádež nebo vandalizmus), podle Pokynů 3/2019 ke zpracování osobních údajů prostřednictvím videotechniky Evropského sboru pro ochranu osobních údajů. Žalovaný nevzal v úvahu ani své stanovisko ze dne 16. 9. 2020 č. j. UOOOU-03606/20-6, v němž uvedl, že záznam lze využívat pouze k dokumentaci závažných bezpečnostních deliktů, nikoli banálních, okrajových záležitostí, jako např. kontrola kvality úklidu atp., a též pominul časové hledisko. Pokud společenství nevznikly žádné oprávněné důvody, nemohou vzniknout dodatečně a společenství je povinno osobní údaje vymazat. Žalovaný zcela rezignoval na své poradní a informační povinnosti podle čl. 57 GDPR, na vyšetřovací pravomoci podle čl. 58 odst. 1 GDPR a jeho věcná pochybení jsou natolik závažná, že je možné napadené vyrozumění považovat v plném rozsahu za nezákonné a činnost žalovaného v této věci za nezákonný zásah do práv žalobce.
4. Soud vyzval žalobce usnesením ze dne 2. 6. 2021, č. j. 3 A 66/2021-15, aby ve lhůtě 1 týdně upřesnil, čeho se předmětnou žalobou domáhá, k čemuž mu poskytl přiměřené poučení.
5. Dne 21. 7. 2021 žalobce v podání upřesnil, jak je shora citováno v bodu 2. tohoto rozsudku, a uvedl, že nezákonný zásah spatřuje ve faktické nečinnosti žalovaného zahájit správní řízení se společenstvím jako správcem do svých práv, protože ochrana osobních údajů patří podle čl. 8 Listiny základních práv EU mezi základní práva každé osoby. Subjektu údajů se v čl. 78 odst. 2 GDPR sice přiznává právo na soudní ochranu, toto právo ale může subjekt uplatnit, jen je-li dozorový úřad absolutně nečinný, tj. pokud subjekt ani po uplynutí 3 měsíců neobdrží žádnou reakci na svou stížnost. Žalobce podal

k žalovanému také podnět k provedení přezkumného řízení, aby dal žalovanému možnost změnit svůj postup ve věci stížnosti žalobce. Žalovaný ale tuto možnost nevyužil a svým vyjádřením ze dne 9. 7. 2021 č. j. UOOU-01422/21-16, podnět žalobce odmítl. Z vyjádření je patrné, že žalovaný nebere ohled na časové hledisko při posuzování zákonnosti zpracování osobních údajů v režimu oprávněných zájmů správce navzdory tomu, že časové hledisko žalobce považuje v tomto režimu zpracování osobních údajů za zásadní. Žalovaný nebere v úvahu, že závažné oprávněné důvody pro zpracování osobních údajů musí správci nejdříve vzniknout, a právě tento vznik závažných oprávněných důvodů musí prokázat, pokud subjekt proti takovému zpracování údajů vznese námitku. Nutnou podmínkou zákonného zpracování osobních údajů subjektu ve formě kamerových záznamů v režimu čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení GDPR po dobu delší než stanovenou podle čl. 5 odst. 1 písm. e) je vznesení právního nároku vůči subjektu, a to ve lhůtě bez zbytečného odkladu, a aktivní obhajoba tohoto nároku správcem podle čl. 21 odst. 1. Společenství však v souvislosti s předmětným kamerovým záznamem žalobci adresně nikdy žádné protiprávní jednání nevytklo, nikdy u žalobce neuplatnilo žádnou náhradu škody a nikdy žalobcovo jednání zachycené na záznamu neoznámilo orgánům veřejné moci.

6. Protože se žalobce domáhal jak zrušení rozhodnutí správního orgánu, tak současně i ochrany soudu před nezákonným zásahem, tedy uplatňoval současně dva druhy žalob, soud z důvodu vhodnosti podle § 39 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dál též „s. ř. s.“) usnesením ze dne 2. 9. 2021 č. j. 3 A 66/2021-45 vyloučil žalobu proti tvrzenému nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení žalovaného, který žalobce spatřuje ve faktické nečinnosti žalovaného zahájit správní řízení se správcem - Společenstvím vlastníků domu X, k samostatnému projednání, již byla přidělena shora uvedená spisová značka.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 20. 7. 2021 navrhl odmítnutí žaloby jako nepřipustné, případně její zamítnutí jako nedůvodné. Konstatoval, že žaloba směřuje proti sdělení, jímž je žalobci oznamováno, že na základě jeho stížnosti nebyly shledány důvody k zahájení řízení z moci úřední a věc se odkládá bez dalšího postupu. Žalovaný nebyl povinen k podnětu žalobce zahájit řízení a o podnětu rozhodnout, neboť zákonodárce žalovanému svěřil možnost zahájit řízení, nikoliv však povinnost. Žaloba byla podána proti úkonu, který je ze soudního přezkumu vyloučen. Podstatu sporu představuje kamerový záznam pořízený společenstvím dne 9. 10. 2016 zachycující žalobce. Podáními žalobce směřujícími proti společenství v uvedené věci se žalovaný od roku 2016 opakovaně zabýval. Žalobci byla zaslána řada sdělení žalovaného v reakci na opakující se stížnosti v téže věci. Ve vyjádření předsedkyně žalovaného ze dne 14. 10. 2019 č. j. UOOU-04118/19-2, bylo žalobci sděleno, že pokud nadále trvá na jím iniciovaném občanskoprávním či trestněprávním řízení ve věci předmětného záznamu, z uchovávání příslušného segmentu záznamu jakožto důkazního prostředku nevyplývá podezření z porušení nařízení. Podle žalovaného společenství od počátku disponovalo právním důvodem pro pořízení předmětného kamerového záznamu /čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR/ i pro jeho následné uchování. Nezákonnost postupu společenství při uchování předmětného záznamu jako důkazního prostředku v následných občanskoprávních řízeních neshledaly ani soudy, které se věcí také zabývaly. Dne 18. 5. 2021 právní zástupkyně společenství zaslala žalovanému sdělení, že společenství předmětný záznam odstranilo, v návaznosti na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021 č. j. 25 Cdo 419/2019-198, kterým bylo odmítnuto dovolání ve věci žaloby na ochranu osobnosti vedené Městským soudem v Brně

pod sp. zn. 47 C 190/2018, ve které byl předmětný videozáznam stěžejním důkazním prostředkem.

8. Ve vyjádření k doplnění žalobního návrhu ze dne 26. 8. 2021 žalovaný setrval na návrhu žalobu odmítnout jako nepřipustnou, případně zamítnout jako nedůvodnou. Konstatoval, že žalobce opětovně napadl postup žalovaného představovaný přípisem ze dne 19. 5. 2021 č. j. UOOU-01422/21-6, jímž bylo reagováno na stížnost žalobce ze dne 8. 3. 2021, a navazujícím přípisem ze dne 9. 7. 2021 č. j. UOOU-01422/21-16, jímž bylo reagováno podání žalobce ze dne 24. 5. 2021 jím označené jako „*podnět k provedení přezkumného řízení*“. Přípisem ze dne 19. 5. 2021 č. j. UOOU-01422/21-6 bylo reagováno na stížnost žalobce ze dne 8. 3. 2021, žalovaný neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední a věc bez dalšího odložil. Nejednalo se o žádný úkon ve smyslu zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Z uvedených důvodů tedy nebyl přípis žalobce ze dne 24. 5. 2021 posouzen jako podnět k provedení přezkumného řízení. Žalobce nespecifikoval, jakého řízení se společenstvím se domáhá a jeho návrh z tohoto pohledu není zcela srozumitelný. Pořízení předmětného videozáznamu a jeho následné uchovávání žalovaný považoval vždy za legální, podložené nejprve právním titulem uvedeným v § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., po zrušení posledně uvedeného zákona pak analogickým právním titulem uvedeným v čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR.
9. Městský soud v Praze ve věci postupoval podle § 87 odst. 1 s. ř. s., přičemž rozhodoval na základě skutkového stavu zjištěného ke dni rozhodnutí. Městský soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem k takovému vyřízení věci nevyjádřili, souhlasili s ním proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
11. Podle čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR *aniž jsou dotčeny další úkoly stanovené tímto nařízením, každý dozorový úřad na svém území: zabývá se stížnostmi, které mu podá subjekt údajů nebo subjekt, organizace či sdružení v souladu s článkem 80, a ve vhodné míře prošetřuje předmět stížnosti a v přiměřené lhůtě informuje stěžovatele o vývoji a výsledku šetření, zejména v případech, kdy je zapotřebí další šetření nebo koordinace s jiným dozorovým úřadem.*
12. Podle čl. 77 odst. 1 GDPR *aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.*
13. Podle čl. 77 odst. 2 GDPR *dozorový úřad, kterému byla stížnost podána, informuje stěžovatele o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku, jakož i o možnosti soudní ochrany podle článku 78.*
14. Podle čl. 78 odst. 2 GDPR *aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad, který je příslušný podle článků 55 a 56, stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.*
15. Podle § 82 s. ř. s. *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo*

zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

16. Zásah je nezákonný, pokud jsou kumulativně splněny podmínky ustanovení § 82 s. ř. s., tedy žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
17. Pojmy „zásah, pokyn, donucení“ soudní řád správní nedefinuje, a obecně je nedefinuje ani žádný jiný právní předpis. Soudní řád správní pro všechny tři pojmy zakládá legislativní zkratku „zásah“. Za zásah lze považovat úkony orgánu státní správy v rámci výkonu veřejné moci, které bezprostředně přímo zasahují do právních poměrů osob, vůči nimž je úkon směřován. Samotný zásah bývá zpravidla neformální v tom smyslu, že mu nepředchází žádná formální procedura, jde zpravidla o faktický úkon, kterým je zasaženo do právních poměrů osoby, přitom musí jít o takový úkon, který není rozhodnutím (tj. rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky uvedené v ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.). Většinou půjde o aktivní úkony správních orgánů, nelze však vyloučit, že za zásah lze považovat i pasivitu správních orgánů (tedy nečinnost), aby však šlo o zásah podle ustanovení § 82 s. ř. s., musí se pasivita (nečinnost) tohoto orgánu vztahovat rovněž k takovým úkonům, které nejsou rozhodnutím.
18. Zásahová žaloba nepředstavuje univerzální prostředek ochrany proti *jakémukoli* úkonu správního orgánu, který se žalobci nelíbí. Právě naopak, je subsidiárním prostředkem ochrany, a to buď vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů (viz § 85 s. ř. s., srov. k tomu např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005 č. j. 2 Afs 144/2004-110), nebo vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví.
19. V posuzovaném případě se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřuje ve faktické nečinnosti žalovaného zahájit správní řízení se společenstvím. Žalobce požaduje, aby soud přikázal žalovanému zahájit řízení se společenstvím ve věci stížnosti žalobce ze dne 8. 3. 2021 z důvodu, že společenství neprokázalo vznik oprávněných důvodů ke zpracování kamerového záznamu zachycujícího žalobce dne 9. 10. 2016 (při úmyslném znečištění společných prostor bytového domu žalobcem).
20. Soud ze správního spisu ověřil, že dne 9. 3. 2021 byla žalovanému doručena stížnost žalobce ze dne 8. 3. 2021 na společenství. Ve stížnosti žalobce uvedl, že společenství zpracovalo kamerový záznam s jeho osobními údaji, aniž by k tomu mělo oprávněné důvody. Žalobce ve stížnosti navrhl, aby žalovaný posoudil a rozhodl o existenci závažného důvodu ke zpracování kamerového záznamu, případně aby přikázal společenství záznam vymazat a zahájil s ním přestupkové řízení. Zároveň žalobce požadoval, aby jej žalovaný informoval o svém konečném závěru. Na stížnost žalovaný reagoval přípisem ze dne 19. 5. 2021 č. j. UOOU-01422/21-6, jímž sdělil žalobci, že na základě stížnosti ohlásil společenství možné porušení GDPR a vyzval jej k ověření povinností správce, zároveň jej požádal o vyjádření k věci a o poskytnutí specifikovaných informací týkajících se předmětného zpracování. Na základě vyjádření společenství, poskytnutých informací a podkladů, žalovaný sdělil, že z rozsudků Městského soudu v

Brně č. j. 112 C 144/2019-95 a Krajského soudu v Brně č. j. 70 Co 182/2019-159, vydaných v řízení o žalobě na ochranu osobnosti podanou žalobcem, vyplývá, že skutkový závěr učinil tamní soud prvního stupně na základě předmětného kamerového záznamu. V odůvodnění rozsudku soud prvního stupně uvedl, že právo na výmaz údajů podle čl. 17 odst. 1 GDPR se neuplatní, protože dané zpracování společenstvím bylo nezbytné pro určení, výkon nebo obhajobu jeho právních kroků. Taktéž odvolací soud se k zákonnosti záznamu z kamerového systému vyjádřil shodně. Zákonnost postupu společenství při uchovávání předmětného záznamu jako důkazního prostředku v občanskoprávním řízení potvrdily oba soudy. Účelem, pro který byl předmětný záznam dosud uchováván, bylo jeho použití coby důkazního prostředku v řízení ve věci dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020 č. j. 70 Co 182/2019-159, a ve věci odvolání proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2021 č. j. 112 C144/2019-95. Žalovaný upozornil, že žalobci zaslal již řadu sdělení na opakující se stížnosti v dané věci. Žalovaný se též vyjádřil k postupu společenství na žalobcem uplatněnou námitku proti zpracování údajů, přičemž dospěl k závěru, že postup společenství nebyl porušením GDPR. Žalovaný na základě uvedeného informoval žalobce, že v souladu s čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR a § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední a věc odložil bez dalšího postupu.

21. Lze konstatovat, že podáním stížnosti ze dne 8. 3. 2021 žalobce uplatnil své právo (na podání stížnosti) u dozorového úřadu, jímž je žalovaný, podle čl. 77 odst. 1 GDPR, a rovněž s ním spojené právo na informace o pokroku v řešení stížnosti a jeho výsledku podle čl. 77 odst. 2 GDPR. Podle soudu veřejné subjektivní právo zakotvené v čl. 77 odst. 2 GDPR je právem na informování o pokroku v řešení stížnosti, nikoli veřejným subjektivním právem na vydání rozhodnutí ve věci samé v zákonem stanovené či přiměřené lhůtě v rámci zahájeného správního řízení. Tomuto právu subjektu údajů být informován podle citovaného ustanovení odpovídá povinnost dozorového úřadu takové informace poskytnout. Dozorový orgán tudíž má povinnost se podanou stížností zabývat, nikoli povinnost zahájit řízení a o stížnosti rozhodnout (ve smyslu § 65 s. ř. s.), neboť stížnost není návrhem na zahájení správního řízení ve smyslu správního řádu.
22. V souladu se shora uvedeným neměl ani žalovaný v posuzované věci povinnost zahájit řízení o stížnosti žalobce. Bylo na úvaze žalovaného, zda případné správní řízení zahájí. Z čl. 77 odst. 2 GDPR vyplývá pouze jeho povinnost jako dozorového úřadu, odpovídající zde zakotvenému veřejnému subjektivnímu právu subjektu údajů, informovat o řešení a vyřízení stížnosti. Podle čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR má dozorový úřad povinnost informovat stěžovatele o vývoji a výsledku šetření v přiměřené lhůtě. Jak vyplývá z čl. 78 odst. 2 GDPR tato lhůta nesmí být delší než 3 měsíce. Podle uvedeného článku má každý subjekt údajů právo na účinnou soudní ochranu, pokud se dozorový úřad stížností nezabývá nebo pokud neinformuje subjekt údajů do tří měsíců o pokroku v řešení stížnosti podané podle článku 77 či o jeho výsledku.
23. V posuzovaném případě žalovaný informoval žalobce o výsledku prošetření jeho stížnosti shora popsáním přípisem ze dne 19. 5. 2021, č. j. UOOU-01422/21-6. Žalovaný tím v souladu čl. 57 odst. 1 písm. f) a čl. 77 odst. 2 GDPR dostal své povinnosti informovat žalobce jako stěžovatele o výsledku řešení podané stížnosti. Zároveň žalovaný v souladu s § 42 správního řádu informoval žalobce, že neshledal důvody pro zahájení řízení z moci úřední. Z uvedeného sledu úkonů žalovaného soud neshledal, že by žalovaný byl

nečinným vůči žalobci. Ostatně vydání uvedeného přípisu ze dne 19. 5. 2021 v podané žalobě nespornuje ani žalobce, když proti němu brojí a požaduje jeho zrušení.

24. V doplnění žalobního návrhu ze dne 21. 7. 2021 žalobce dále namítá, že žalovaný měl ve věci stížnosti zahájit se společenstvím správní řízení, neboť společenství neprokázalo oprávněné důvody ke zpracování předmětného záznamu. K uvedenému soud připomíná, že žalovaný jako dozorový úřad nemá povinnost o podané stížnosti zahájit správní řízení, ale toliko se touto stížností zabývat a o jejím prošetření stěžovatele informovat. V určitých případech dozorový úřad může na základě podané stížnosti zahájit správní řízení z moci úřední, je tomu tak pouze, shledá-li pro takový postup důvod. V dané věci však žalovaný pro tento postup důvod neshledal, jak vysvětlil v přípisu ze dne 19. 5. 2021 č. j. UOOU-01422/21-6 žalobci. Takový postup žalovaného shledal soud v souladu se zákonem. Nadto soud uvádí, že žalobce v podané žalobě, resp. v doplnění žalobního návrhu ze dne 21. 7. 2021 ani nespécifikoval, jaké konkrétní řízení měl žalovaný se společenstvím zahájit.
25. Z přípisu ze dne 19. 5. 2021 a z doloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný v rámci řešení stížnosti žalobce v souladu s čl. 58 odst. 1 písm. d) GDPR ohlásil společenství možné porušení GDPR a vyzval je k ověření povinností správce. Žalovaný zároveň požádal společenství o vyjádření k věci a podle čl. 58 odst. 1 písm. e) GDPR požádal o poskytnutí informací: 1) zda byl předmětný kamerový záznam společenstvím využit k doložení projednávaných skutečností správním úřadem, soudem Policií České republiky, městskou policií či jinou kompetentní institucí, 2) na čí popud, kým a kdy byla výše zmíněná projednávání uskutečněna (tyto skutečnosti žádal žalovaný doložit příslušnými listinami), 3) pro jaký účel je předmětný záznam uchovávan nyní. Při řešení stížnosti žalovaný vycházel z poskytnutého vyjádření společenství, poskytnutých informací a podkladů, zejména z rozsudků Městského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2021 č. j. 112 C 114/2019-65, a Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020 č. j. 70 Co 182/2019-159, které jsou taktéž součástí spisového materiálu. Žalovaný rovněž vycházel ze svých dřívějších sdělení adresovaných žalobci, který v téže věci kamerového záznamu podal již řadu stížností. O konečném výsledku řešení stížnosti pak žalovaný informoval žalobce shora uvedeným přípisem ze dne 19. 5. 2021. Takový postup žalovaného v rámci vyřízení stížnosti žalobce shledal soud v souladu s právními předpisy.
26. K námitkám nezákonného zpracování předmětného kamerového záznamu soud ze správního spisu ověřil, že žalovaný se důvody zpracování dotčeného záznamu zabýval v přípisu ze dne 19. 5. 2021, v němž seznal, že společenství disponovalo právním důvodem pro pořízení předmětného kamerového záznamu i pro jeho následné uchování jako důkazního prostředku v následně vedených občanskoprávních řízeních. Žalovaný konstatoval, že z rozsudků Městského soudu v Brně č. j. 112 C 144/2019-95 a Krajského soudu v Brně č. j. 70 Co 182/2019-159, vydaných v řízeních o žalobě na ochranu osobnosti podanou žalobcem, vyplývá, že předmětný kamerový záznam byl v těchto řízeních důkazním prostředkem. Žalovaný upozornil, že oba soudy se vyjádřily k přípustnosti použití předmětného záznamu jako důkazního prostředku, k zákonnosti tohoto záznamu a k právu žalobce na jeho výmaz. Z tohoto důvodu žalovaný odkázal na jednotlivé části dotčených rozsudků. Zároveň žalovaný deklaroval účel, pro který byl předmětný záznam uchovávan, a sice použití jako důkazního prostředku v řízení ve věci dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020 č. j. 70 Co 182/2019-159, a ve věci odvolání proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 25. 1. 2021 č. j. 112 C144/2019-95.

Žalovaný považoval pořízení předmětného záznamu a jeho následné zpracování za legální. Rovněž i zdejší soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje.

27. Soud doplňuje, že v době pořízení kamerového záznamu (9. 10. 2016) do 25. 5. 2018 se zpracování osobních údajů řídilo zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 5 odst. 2 písm. e) tohoto zákona *správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.* Podle soudu byl tento požadavek splněn. Jak je uvedeno ve vyjádření společenství ze dne 23. 4. 2021, společenství tento záznam zachycující žalobce, jak znečišťuje exkrementy společné prostory domu, uchovalo, neboť bylo nuceno vynaložit finanční prostředky na provedení mimořádného úklidu po něm. Pořízení záznamu bylo odůvodněno ochranou práv společenství, a to práv při správě, provozu a opravách společných částí domu. Tato skutečnost byla potvrzena i rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 19. 8. 2020 č. j. 70 Co 182/2019-159 (dovolání proti tomuto rozsudku bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021 č. j. 25 Cdo 419/2021-198, které je součástí doloženého spisového materiálu. Ve věci byla podána také ústavní stížnost, o níž rozhodl Ústavní soud usnesením ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. I. ÚS 1704/21 tak, že ústavní stížnost odmítl).
28. Od 25. 5. 2018 účinné ustanovení čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR stanoví, že zpracování osobních údajů je zákonné, pokud je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě. Podle čl. 17 odst. 3 písm. e) GDPR se neuplatní právo subjektu údajů na výmaz osobních údajů, jestliže je zpracování nezbytné pro určení, výkon nebo obhajobu právních nároků. Již žalovaný v přípisu ze dne 19. 5. 2021 deklaroval oprávněné důvody ke zpracování předmětného záznamu vyplývající z vedených občanskoprávních řízení proti společenství, kde záznam představuje důkazní prostředek. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a uzavírá, že společenství bylo oprávněno v souladu s čl. 17 odst. 3 písm. e) GDPR zpracovávat předmětný záznam, neboť to bylo nezbytné pro určení, výkon nebo obhajobu jeho nároků. V daném případě byl záznam společenstvím uchovávan z důvodu použití jako důkazního prostředku ve vedených občanskoprávních řízení iniciovaných z iniciativy žalobce. Nebylo přitom třeba, aby společenství jako správce osobních údajů zahájilo řízení, v němž by o pořízený záznam opíralo své nároky. Postačilo, že vůči němu bylo vedeno řízení, v němž se bránilo nárokům subjektu údajů – žalobce.
29. Soud uvádí, že důvody pořízení a zpracování předmětného kamerového záznamu se zabýval již zmiňovaný Městský soud v Brně v rozsudku ze dne 25. 1. 2021 č. j. 112 C 144/2019-95, jímž žalobci zamítl žalobu na ochranu osobnosti, v níž se žalobce (shodný žalobce jako v nynější věci) domáhal uložení povinnosti společenství vymazat všechny kopie dotčeného kamerového záznamu. Městský soud v Brně dospěl k závěru, že zpracování osobních údajů žalobce prostřednictvím uchování kamerového záznamu bylo nezbytné v souladu s čl. 5 odst. 1 písm. e) GDPR ve spojení s čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR. Dotčený rozsudek Městského soudu v Brně byl zrušen usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 8. 2021 č. j. 70 Co 57/2021-129, a řízení bylo zastaveno, jelikož žalobce vzal žalobu zpět s odůvodněním, že společenství předmětný záznam dne 24. 4. 2021 odstranilo

(v téže věci také žalobce podal ústavní stížnost, o níž rozhodl Ústavní soud usnesením ze dne 7. 12. 2021 sp. zn. I. ÚS 2976/21 tak, že stížnost odmítl). Odstranění předmětného záznamu deklarovala také zástupkyně společenství ve sdělení ze dne 18. 5. 2021, z něž vyplývá, že předmětný kamerový záznam byl odstraněn v návaznosti na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2021 č. j. 25 Cdo 419/2021-198, kterým bylo odmítnuto dovolání žalobce ve věci vedené Městským soudem v Brně pod sp. zn. 47 C 190/2018. V rámci tamního soudního řízení byl předmětný videozáznam stěžejním důkazním prostředkem, a vzhledem k jeho definitivnímu ukončení byl dán důvod pro smazání záznamu. Součástí spisu je také předmětné usnesení Nejvyššího soudu a protokol o smazání videozáznamu ze dne 24. 4. 2021.

30. Na podnět žalobce ze dne 24. 5. 2021 k provedení přezkumného řízení žalovaný reagoval přípisem ze dne 9. 7. 2021 č. j. UOOU-01422/21-16 s tím, že ve věci stížnosti žalobce ze dne 8. 3. 2021 nebylo vedeno žádné řízení, vyrozumění ze dne 19. 5. 2021 bylo pouze odpovědí na uvedenou stížnost. Vzhledem k tomu, že ve věci stížnosti žalobce nebylo vedeno žádné řízení, ani nebylo vydáno žádné rozhodnutí, jak soud uvedl již výše, nebylo možné domáhat se přezkumného řízení. Soud proto dovodil, že postup žalovaného, který dotčené podání nevyhodnotil jako podnět k zahájení přezkumného řízení, byl v souladu se zákonem.
31. Shora uvedený postup žalovaného, který prošetřil stížnost žalobce ze dne 8. 3. 2021 a o výsledku tohoto prošetření informoval žalobce přípisem ze dne 19. 5. 2021, shledal soud v souladu s právními předpisy.
32. Na základě shora uvedených skutečností soud shledal, že nebyla naplněna třetí podmínka uvedená pod bodem 16. tohoto rozsudku, proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl a z důvodu procesní ekonomie se již nezabýval splněním dalších podmínek pro poskytnutí ochrany soudu zásahovou žalobou, když z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 1/2005 vyplývá, že není-li splněna buď jen jedna z kumulativně formulovaných podmínek ust. § 82 s. ř. s., je na místě takovou žalobu zamítnout.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. ledna 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu